

Arrest

nr. 196 599 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shahrak, gelegen in het district Markaz-e-Behsud in de provincie Maidan Wardak. U bent een Hazara van etnische origine en bent een sjiitische moslim.

Op een avond toen u zich bij P. (...) bevond, uw oom langs moederskant, kwamen de taliban naar uw ouderlijke woning. Ze hadden twee jongens bij zich, J. (...) en S. (...), die ze onder dwang hadden meegenomen uit hun huizen. De taliban vertelden uw vader B. (...) dat zij ook u wilden meenemen om

met hen deel te nemen aan de jihad. Uit woede, omdat u op dat ogenblik niet thuis was, sloegen zij uw vader.

Omdat de woning van uw oom op een uur van uw eigen dorp lag, had u de nacht daar doorgebracht. Toen u de daaropvolgende dag terug thuis kwam, vernam u van uw vader wat er gebeurd was. Omdat uw vader vreesde dat de taliban snel zouden terugkomen, stuurde hij u diezelfde dag nog terug naar de woning van uw oom.

Omwille van de onveilige situatie en de vrees dat u ook zou worden gerekruteerd besloten uw vader en uw oom dat het beter zou zijn dat u Afghanistan zou verlaten. Met de hulp van een smokkelaar wist u bijgevolg de daaropvolgende dag het land te ontvluchten en dit in de 11de maand van 1392 (omgezet naar de westerse kalender januari/februari 2014).

Vervolgens heeft u een jaar doorgebracht in Iran waar u werkte als steenkapper. Omwille van de slechte woon- en leefomstandigheden besloot u in de 12de maand van 1393 (februari/maart 2015) door te reizen naar Europa. De taliban bleven ook uw familie lastig vallen op zoek naar u.

U heeft gereisd via Turkije, Griekenland (waar u enkele maanden heeft vastgezeten), een voor u onbekend land, Hongarije en Duitsland. Tenslotte bent u op 09/08/2015 aangekomen in België. De daaropvolgende dag diende u een asielaanvraag in, met name op 10/08/2015.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er in uw geval sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U haalde als directe aanleiding voor uw vertrek aan dat u geviseerd werd door de taliban die zowel u als twee andere jongens uit uw dorp onder dwang wilden rekruteren om samen met hen deel te nemen aan de jihad. Onaannemelijkheden in uw verklaringen maken echter dat er weinig of geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

In dit verband dient er dan ook op gewezen te worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees aan de hand van uw verklaringen aannemelijk te maken.

Ten eerste kunnen uw verklaringen waarom de taliban u tot hun persoonlijk doelwit hadden gemaakt niet overtuigen. Zo verklaarde u dat de taliban twee jongens uit uw dorp, met name J. (...) en S. (...), hadden ontvoerd en vervolgens met hen langs uw ouderlijke woning waren gepasseerd om ook u op te halen. Uw vader had hierbij de twee desbetreffende jongens in de wagen van de taliban zien zitten (CGVS, p.19). Waarom de taliban echter enkel in u en deze twee jongens geïnteresseerd waren, kon u niet verklaren (CGVS, p.20). Zo bevestigde u dat noch u, noch iemand van uw gezin voordien ooit bedreigd is geweest door de taliban (CGVS, p.16 en p.20) en verklaarde u bovendien dat dit ook de eerste keer was dat de taliban jongens hadden meegenomen uit uw dorp. Voordien was dit namelijk nog nooit gebeurd (CGVS, p.20 en p.23), en dit ondanks het feit dat u meermaals heeft verklaard dat de taliban wel degelijk actief waren in uw regio (CGVS, p.17, p.18, p.21 en p.23). Behalve deze twee jongens werden er die bewuste dag ook geen andere personen ontvoerd door de taliban. Waarom dan precies u en deze twee jongens uitgekozen waren door de taliban om deel te nemen aan de jihad kon u niet toelichten. Uw antwoord, met name dat de taliban zelf kiezen wie ze wanneer meenemen kan in dit opzicht dan ook niet als afdoende beschouwd worden (CGVS, p.20 en p.23).

Voorts doet uw bevreedende kennis opvallen wat betreft J. (...) en S. (...), de twee jongens die in tegenstelling tot u wel werden ontvoerd door de taliban. Zo wist u te vertellen dat jullie elkaar kenden omdat jullie alle drie afkomstig waren uit hetzelfde dorp en dat zij op 15 minuten van uw huis woonden

(CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd hoe hun respectievelijke vaders heetten, was het verwonderlijk dat u aanvankelijk antwoordde dat beide vaders M. (...) heetten. Echter toen u geconfronteerd werd met het feit dat het wel een grappig gegeven was dat beide vaders dezelfde naam droegen, paste u meteen uw antwoord aan en bevestigde u dat de vader van S. (...) M. (...) heette, maar voegde u hieraan toe dat de vader van J. (...) in feite J'(...) heette en niet M. (...) zoals u aanvankelijk had verklaard (CGVS, p.20). Zulk een antwoord doet echter vermoeden dat u uw verklaringen te pas en te onpas wijzigt wat uw algemene geloofwaardigheid vervolgens niet ten goede komt.

Verder is het in dit opzicht evenzeer verwonderlijk dat u later, na uw definitieve vertrek uit uw thuisland, nooit gevraagd heeft aan uw vader of hij nog nieuws heeft vernomen omtrent S. (...) en J. (...) en of hij wist wat er uiteindelijk met hen gebeurd was (CGVS, p.20). Dit verwondert des te meer omdat u voordien had verteld dat u daadwerkelijk nog steeds regelmatig telefonisch contact hebt met uw vader, en dit meer bepaald één keer per maand. De laatste keer dat u met uw vader had gesproken was zelfs een maand voor uw gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p.13-p.14 en p.21). U verklaarde uw gebrekkige kennis omtrent de situatie in uw thuisland door te verklaren dat u niet meer in Afghanistan was gebleven en meteen na de ontvoering van J. (...) en S. (...) door uw vader en oom was weggestuurd naar Iran (CGVS, p.20-p.21). Het is echter verwonderlijk dat u er zelfs niet van op de hoogte bent of er na uw vertrek al dan niet nog andere jongens zijn meegenomen door de taliban, vooral omdat u deze ontvoeringsproblematiek toch aanhaalt als de hoofdreden waarom u persoonlijk uw land diende te ontvluchten. Van iemand die asiel aanvraagt, mag men toch verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en op de hoogte wenst te blijven van de elementen die betrekking hebben op zijn problemen. Het feit dat u hier niet naar gevraagd heeft, hoewel u er wel degelijk de kans toe had (CGVS, p.13-p.14 en p.21), is opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève.

Voorts benadrukt u bovendien uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan door te stellen dat de taliban na uw definitieve vertrek uit uw land van oorsprong, meer bepaald sinds 11de maand van 1392 (januari/februari 2014), nog steeds één keer per maand naar uw ouderlijke woning blijven terugkeren om uw vader te vragen waar u zich bevindt (CGVS, p.14 en p.21). Het is verwonderlijk en evenmin aannemelijk dat de taliban al bijna drie jaar aan een stuk nog steeds de moeite zouden doen om zich telkens opnieuw naar uw woning te verplaatsen om te kijken of u ondertussen terug zou zijn opgedoken. Daarnaast is het ook bevreemdend dat de taliban in plaats van al die tijd op u te blijven wachten nooit overwogen hebben om uw jongere broer H. H. (...) mee te nemen. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, verbaasde het dat u zich afvroeg wat een jongen van zijn leeftijd zou moeten doen in de jihad; en dit hoewel u voordien toch had verklaard dat uw broer H. H. (...) 20 jaar oud was en bijgevolg dus als volwassene beschouwd kan worden. Toen deze bevinding opgeworpen werd, kon u niet meer zeggen dan het feit dat de taliban enkel op zoek waren naar u. Toen u daarop nogmaals gevraagd werd waarom de taliban dan wel specifiek u wilden en bijvoorbeeld niet uw broer, antwoordde u louter dat u de oudste was van uw broers (CGVS, p.20-p.21). Het feit dat u de oudste van uw gezin was, verklaart op zich echter niet waarom de taliban precies u, J. (...) en S. (...) viseerden en geen enkele andere jongen uit uw dorp. Er kan namelijk toch aangenomen worden dat er wel meer dan drie jongens met min of meer dezelfde leeftijd als de uwe in uw dorp woonden op het moment dat deze feiten zich hebben voorgedaan. Evenmin verklaart dit antwoord waarom de taliban ondertussen niet geïnteresseerd zouden zijn in uw broer, te meer aangezien u ondertussen al meer dan drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p.8) en uw broer H. H. (...) bijgevolg nu de oudste aanwezige zoon in uw gezin is sinds uw vertrek. Bovendien waren jullie drie ook niet de enige Hazara's in uw dorp aangezien u aanvankelijk had verteld dat er enkel Hazara's woonden in uw dorp (CGVS, p.5 en p.19). Ook hier slaagt u er niet in te overtuigen waarom precies u geviséerd werd door de taliban.

Verder is het evenzeer bevreemdend dat de taliban, die overwegend soennitisch zijn zoals u zelf heeft aangehaald (CGVS, p.17), iemand met uw etniciteit en religie, zouden willen rekruteren en aan hun zijde zouden willen laten deelnemen aan de jihad. Zo vertelde u tot vier maal toe dat de taliban verlangden dat u met hen zou vechten tegen onder meer de Amerikanen omdat u sjiïet en Hazara bent (CGVS, p.16 en p.18-p.19-p.20). Daarnaast verklaarde u ook dat er in uw regio geen goede verstandhouding is tussen Hazara's en Pashtouns en vertelde u dat de taliban Hazara's en sjiïeten niet kunnen luchten (CGVS, p.21). Bovendien maakt evenzeer het EASO Country of Origin Report "Afghanistan Recruitment by armed groups" de bemerking dat men niet inziet hoe en waarom de taliban Hazara's of sjiïeten zouden rekruteren onder dwang omdat ze hen moeten kunnen vertrouwen. Gelet op deze elementen is het dan ook verwonderlijk dat de taliban precies u in hun gelederen zouden willen en zo volhardend naar u op zoek blijven, en dit al bijna drie jaar aan een stuk (CGVS, p.14 en p.21).

Voorts doen uw verklaringen met betrekking tot uw oom langs moederskant P. (...) verwonderen. Zo verklaarde u dat u niet thuis was die bewuste avond dat de taliban naar uw ouderlijke woning waren gekomen omdat u de nacht had doorgebracht bij deze oom (CGVS, p.16). Voordien werd u echter

uitdrukkelijk gevraagd of uw moeder broers of zussen had waarop u duidelijk antwoordde dat dit niet het geval was (CGVS, p.13). Toen u met deze bevreemdende vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u deze vraag nooit was gesteld. U zou in de veronderstelling zijn geweest dat u enkel gevraagd werd of uw vader broers of zussen had (CGVS, p.16) en dit terwijl u deze vraag wel degelijk afzonderlijk werd gesteld, zowel wat betrof de situatie van uw vader als van uw moeder (CGVS, p.13). Zulke wijzigende verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts is het opvallend hoe vaag en gebrekkig uw kennis is wat betreft de activiteiten van de taliban in uw regio. Zo verklaarde u dat de taliban daadwerkelijk actief waren in uw regio en overal aanwezig waren, zelfs in uw eigen dorp (CGVS, p.17, p.18, p.21). Toen u bijgevolg gevraagd werd naar namen van belangrijke talibancommandanten uit uw regio, haalde u de naam M. R. (...) aan. Echter meer wist u niet over hem te vertellen dan het feit dat hij bevelen geeft aan andere mensen en dat die mensen vervolgens zijn bevelen uitvoeren (CGVS, p.18 en p.23). Toen u daarop gevraagd werd of u één of meerdere voorbeelden kon geven van aanslagen die hadden plaatsgevonden in uw regio voor uw definitieve vertrek waarbij de taliban betrokken waren, geraakte u niet verder dan het geven van vage, oppervlakkige antwoorden zoals het feit dat de taliban mensen ontvoerden, lastigvielen of doodden. Toen u daarop nogmaals gevraagd werd of u dan een voorbeeld kon geven van mensen uit uw regio die ontvoerd werden door de taliban, wist u enkel het voorbeeld aan te halen van de twee jongens uit uw dorp, S. (...) en J. (...) (CGVS, p.18). Toen u later nogmaals meermaals gevraagd werd of u nog andere voorbeelden van ontvoeringen uit uw regio kon aanhalen, moest u het antwoord schuldig blijven, evenals wat betrof het geven van voorbeelden uit uw regio aangaande aanslagen die de taliban hadden gepleegd of mensen die door de taliban waren gedood voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.21). Ook wat betreft de taliban, die volgens uw verklaringen al bijna drie jaar lang één keer per maand naar uw woning komen om u te zoeken, kan u geen namen noemen of iets meer van informatie over geven (CGVS, p.19). Aan de hand van dergelijke vage, algemene verklaringen slaagt u er dan ook niet in uw persoonlijke vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan er dan ook opgemaakt worden dat het niet aannemelijk is dat u gedwongen rekrutering door de taliban vreesde in uw dorp.

Naast uw vrees om gerekruteerd te worden door de taliban haalde u ook andere problemen aan, met name de algemene onveiligheid in uw regio. U personaliseert deze vrees echter niet en zoals hierboven reeds werd vastgesteld, slaagt u er op geen enkel moment in de activiteiten van de taliban in uw regio, die zouden leiden tot onveiligheid, op een geloofwaardige manier voor te stellen. Naast de taliban haalde u ook de aanwezigheid van Daesh (Islamitische Staat) aan in uw regio. Toen u gevraagd werd hoe u hiervan op de hoogte was, antwoordde u dat uw vader u hierover had verteld en had gezegd dat Daesh waren opgedoken in de grensgebieden rond Afghanistan. U haalde echter geen enkel voorbeeld aan van aanslagen die gepleegd zouden zijn door Daesh in uw streek. Hierbij verbaasde het ook dat hoewel u aanvankelijk had verklaard dat Daesh reeds aanwezig waren in uw regio toen u zelf nog in Afghanistan verbleef, u later plots uw verklaringen wijzigde en vertelde dat enkel de taliban heersten in uw streek en er voor uw definitieve vertrek uit uw thuisland geen sprake was van Daesh in uw provincie, noch in uw district (CGVS, p.17). Ook hier slaagt u er niet in uw vrees voor Daesh te personaliseren, noch te concretiseren. Gelet op bovenvermelde elementen kan er bijgevolg dan ook niet geconcludeerd worden dat u een persoonlijke beschermingsnood zou kennen wegens de algemene onveiligheid in uw regio.

Verder is het evenzeer opmerkelijk dat u beweerde amper één dag na de vermeende feiten aan uw reis naar Iran te zijn begonnen. Zo verklaarde u dat uw vader u opnieuw naar het huis van uw oom had gestuurd de dag nadat de taliban voor het eerst naar uw woning waren gekomen en J. (...) en S. (...) ontvoerd hadden en dat u de daaropvolgende dag reeds wist te vluchten naar Iran met de hulp van een smokkelaar (CGVS, p.18). Aangenomen kan worden dat een dergelijke ondernemende reis voor iemand die nog nooit zijn provincie, laat staan zijn land heeft verlaten (CGVS, p.7), en die bovendien analfabeet is (CGVS, p.9), een grondige voorbereiding vereist. Te meer daar u verklaarde dat uw reis naar Iran alleen al toch een behoorlijk bedrag, namelijk 100 000 afghani heeft gekost (CGVS, p.8). Uw bewering dat uw vader en uw oom reeds na één dag een dergelijke reis zouden georganiseerd en bekostigd hebben, is dan ook weinig aannemelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en vage verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat u geen documenten neerlegt die in staat zijn om de appreciatie van het Commissariaat-generaal om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en “*van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*”.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de artikelen 8 en 14 EVRM louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geven van hoe de bestreden beslissing de artikelen 8 en 14 EVRM zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij behoort tot de groep jonge mannen die de leeftijd hebben om te vechten, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen (zie in dit verband ook punt 2.2.14.), doch dat aan de beweerde

asielproblematiek geen enkel geloof kan worden gehecht. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond.

2.2.5. Daargelaten de in het verzoekschrift herhaalde bemerking dat de taliban zelf beslist, afhankelijk van het dorp, hoeveel mannen zij ontvoeren en wensen te rekruteren voor de jihad, oordeelt de Raad dat het niet kunnen duiden van de reden waarom de taliban enkel in verzoekende partij en in J. en S. geïnteresseerd was, dient samen gelezen te worden met de onjuiste naamvermelding van de namen van de vaders van J. en S. – een in het verzoekschrift niet betwist motief van verwerende partij – en met de vaststelling dat verzoekende partij zich duidelijk na haar vertrek niet geïnformeerd heeft over de huidige ontvoeringsproblematiek van de taliban in haar dorp, meer in het bijzonder of nog anderen werden meegenomen door de taliban, teneinde zich een actueel beeld te kunnen vormen van de door haar voorgehouden vervolging. De verschoningsgrond van het zich niet informeren, in het bijzonder dat er een slechte telefoonkwaliteit is met haar vader in Afghanistan en dat deze gesprekken met haar vader ook zeer kort zijn gezien de kostprijs, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers kan niet worden ingezien dat verzoekende partij in al de met haar vader gevoerde telefoongesprekken – verzoekende partij houdt voor maandelijks met haar vader te bellen (administratief dossier, stuk 6, p. 13) – niet de gelegenheid zou hebben gehad te informeren naar de huidige stand van zaken betreffende de ontvoeringsproblematiek door de taliban in haar dorp, trouwens het meest wezenlijk element waarom zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht.

Desbetreffende motieven van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind en doen mede besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Ook kan het verweer van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat de taliban nog gedurende drie jaar maandelijks naar verzoekende partij komt informeren in diens ouderlijk huis en bovendien nooit overwoog om de jongere broer H. H. mee te nemen, die op dat moment de oudst aanwezige zoon in het gezin is, en waarbij verzoekende partij de specificiteit van haar gevisieerd zijn niet kan duiden, in het bijzonder dat *“de broers van verzoeker evenwel nog jong zijn en de oudste van de twee, bovendien gehandicapt is, waardoor zij moeilijker inzetbaar zijn”*, kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers gaf verzoekende partij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 oktober 2015 aan dat haar broers H. H. en M. H. respectievelijk 21 en 19 jaar waren (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, punt 17) en zij dus op het ogenblik van het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 30 januari 2017 minstens 22 en 20 jaar oude zijn en derhalve volwassen inzetbare jonge mannen zijn, die elk kunnen fungeren als de oudste in het gezin aanwezige zoon – dit mocht H. H. effectief gehandicapt zijn. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Betreffende het verweer van verzoekende partij dat de taliban tevens sjiiten inzet in de strijd, welke zij haten en waarvan zij het derhalve niet erg vinden dat deze worden gedood, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die niet door enige objectieve informatie wordt onderbouwd. De motivering van verwerende partij aangaande het niet geloofwaardig bevinden precies om de reden van het sjiit en Hazara zijn van verzoekende partij door te taliban te zijn gerekruteerd en het niet compatibel zijn van deze rekruteringswijze met de door verwerende partij bijgevoegde informatie wordt dan ook door de Raad bevestigd.

2.2.8. Het onwetend blijven over de talibancommandant M. R. en het geen voorbeelden kunnen aanhalen van specifieke aanslagen, moorden en ontvoeringen door te taliban in de regio van herkomst – uitgezonderd J. en S. die op dezelfde dag als verzoekende partij door de taliban werden meegenomen – wordt niet teniet gedaan door het loutere verweer dat zij wel op de hoogte was van het feit dat de taliban verantwoordelijk was voor tal van aanslagen en het ganse dorp hebben overgenomen. Het niet kunnen aanhalen van voormelde concrete voorbeelden ondermijnt weder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Wat betreft de onaannemelijkheid van het regelen van de vlucht uit Afghanistan in één dag oppert verzoekende partij *“dat de vlucht door de vader onmiddellijk na de komst van taliban in de ouderlijke woning werd voorbereid en geregeld”*. De Raad oordeelt dat de loutere herhaling van het onmiddellijk regelen van de reis geen afbreuk doet aan de onwaarschijnlijkheid zonder gedegen voorbereiding een analfabeet die nog nooit zijn provincie van herkomst heeft verlaten naar Europa te sturen temeer de hoge kostprijs die voor deze onderneming diende te worden betaald.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij de motieven van verwerende partij aangaande het al dan niet hebben van een oom aan moederskant en betreffende de aanwezigheid van Daesh in haar regio ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.11. Waar verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, onjuistheden en tegenstrijdigheden poogt te weerleggen met de traumatische impact die de gebeurtenissen op haar hebben gehad, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert consistent, coherente en plausibele verklaringen af te leggen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opwerpt dat er *anno* 2015 een toename is van de veiligheidsincidenten in Afghanistan en dat asielzoekers die afkomstig zijn uit gebieden waar er een actief conflict woedt tussen pro- en anti-overheidsgroepen of gebieden die onder de controle vallen van de anti-overheidsgroepen, afhankelijk van individuele omstandigheden, internationale bescherming nodig hebben, stelt de Raad vast dat dit betoog een letterlijke weergave is van stukken uit de bestreden beslissing die door verwerende partij in haar motivering werden opgenomen. Het letterlijk herhalen van verwerende partij doet geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij.

Aangaande de verwijzing van verzoekende partij naar een niet nader gepreciseerde "*website van het ministerie van buitenlandse zaken*" waarin zou zijn gesteld dat er geen veilige provincies meer zijn in Afghanistan, vermoedt de Raad dat het hier een verwijzing betreft naar een negatief reisadvies en wijst hij erop dat negatieve reisadviezen gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van het betreffende land, niet zonder meer kunnen worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Het mogelijk reisadvies waarnaar verzoekende partij verwijst is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afganistan (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 25 september 2007, nr. 174.843).

Tot slot oordeelt de Raad dat de loutere algemene bewering van verzoekende partij dat er zich nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen in Afghanistan geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat er nog steeds geweldincidenten voorkomen in Afganistan, doch er sterke regionale verschillen zijn, en aan de desbetreffend specifieke motivering aangaande de regio van herkomst van verzoekende partij, meer in het bijzonder het district Markazi Behsud. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens

van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat *“geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds”* wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering zowel voor haar als voor het onthaalland, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT